

УДК: 615.1:167/168:351.84:615.12:338.5

АНАЛІЗ ЕПІДЕМІОЛОГІЧНИХ ФАКТОРІВ РОЗВИТКУ ХВОРОБИ ХОДЖКІНА У СВІТІ

*Панфілова Г.Л., Матущак М.Р.**

Національний фармацевтичний університет, м. Харків, Україна

*Буковинський державний медичний університет, м. Чернівці, Україна

Вступ. Підвищення вимог суспільства до ефективності надання хворим медичної та фармацевтичної допомоги змушують ставити перед клінічними онкологами та гематологами нові завдання. Так, раніше основним критерієм ефективності лікування хвороби Ходжкіна (ХХ) вважався % хворих зі стійкою ремісією. Зараз все більша увага приділяється проблемі мінімізації віддалених у часі побічних ефектів. За умов зміни парадигми у лікуванні хворих на ХХ все більшого значення набувають питання аналізу епідеміологічних факторів, що впливають на поширення цієї патології у світі.

Мета дослідження. Проведення аналізу епідеміологічних факторів розповсюдження ХХ у світі за даними спеціальної літератури.

Методи дослідження. Системний, історичний, порівняльний, логічний та ін..

Основні результати. За даними аналізу спеціальної літератури нами встановлено наступне. Лімфома Ходжкіна є відносно рідкісною патологією: показники захворюваності не перевищують 2-4 випадки на 100 тис. населення на рік. В структурі загальної захворюваності населення на онкопатології % пацієнтів з ХХ дорівнює приблизно 0,5-0,7%. При цьому, у структурі лімфом, ХХ складає від 30% до 35%. У віковій категорії онкогематологічних хворих від 15 до 24 років на лімфогранулематоз хворіє кожен шостий пацієнт. Фахівцями доведено, що в епідеміології ХХ спостерігаються 2 вікові піки. Так, перший припадає на вік від 15 до 35 років, а другий спостерігається після 50-60 років. У жіночій популяції ХХ зустрічається у 2 рази рідше, ніж у чоловіків. Науковцями встановлені також географічні розбіжності в епідеміології ХХ, але вони виражені у помірній мірі. Так, максимальна частота ХХ зареєстрована в Сан-Франциско, штаті Коннектикут (США), а також в деяких регіонах Італії. У країнах, що розвиваються дещо частіше спостерігаються випадки захворювання у дітей у віці від 5 до 9 років. Головним ідентифікованим фактором ризику лимфоми Ходжкіна є інфікування вірусом Епштейна Барра (Epstein Barr virus, EBV). Крім цього, ХХ частіше реєструється у людей, які перенесли інфекційний мононуклеоз. У дослідженнях доведено, що захворюваність на ХХ у більшості зустрічається серед ВІЧ-носії, а також серед осіб, які страждають важкими імунодефіцитними станами, зокрема вродженою недостатністю імунної системи, імунними порушеннями, пов'язаними з пересадкою органів й таке ін..

Висновки. Успіхи клінічної онкогематології привели до суттєвого перегляду стратегії та тактики у лікуванні ХХ. У середині 20-століття зазначене захворювання вважалось фатальним, проте на даний час показники виживаності хворих на ХХ перевищують 80-90%. Це дозволило віднести ХХ до найбільш «благополучних» онкопатологій.